

IV. ЗАГАЛЬНІ ПИТАННЯ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРСОНАЛУ

УДК 343.81

DOI 10.32755/sjcriminal.2019.02.085

Пузирьов М. С.,

доктор юридичних наук, професор кафедри кримінального,
кримінально-виконавчого права та кримінології,
Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна;

Сулим А. О.,

слухач 361-ої навчальної групи,
Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна

СТАН НАУКОВОЇ РОЗРОБКИ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ПЕРСОНАЛУ У ВИПРАВНИХ КОЛОНІЯХ УКРАЇНИ

У статті наведено аналіз наукових підходів до проблеми забезпечення безпеки персоналу у виправних колоніях України та обґрунтовано її актуальність за сучасних умов реформування (розвитку) пенітенціарної системи України. Визначено, що неналежний рівень підготовки персоналу, незнання ним положень нормативно-правових актів у сфері виконання та відбування покарань, а також недотримання визначених у них вимог призводить до порушень законності, що ускладнює забезпечення безпеки відповідної категорії посадових осіб.

Ключові слова: стан наукової розробки, проблема, безпека, персонал, виправні колонії.

Постановка проблеми. Як свідчить практика, щорічно персонал виправних колоній стає жертвами злочинних посягань з боку засуджених до позбавлення волі [1, с. 94]. Також з кожним роком усе більше порушується кримінальних проваджень щодо працівників правоохоронних органів, у тому числі у структурних підрозділах Державної кримінально-виконавчої служби (далі – ДКВС) України. Про соціальну та правову незахищеність персоналу виправних колоній Уповноважений Верховної Ради України з прав людини наголошує у своїх доповідях, а також про це йде мова в інших офіційних документах. Нині форми і засоби вирішення проблем захисту прав працівників правоохоронних органів загалом і персоналу ДКВС України зокрема малоефективні, тому слід поглиблено вивчати сучасні монографії, наукові

статті та інші роботи вчених, які займаються цими питаннями. Сучасний стан забезпечення безпеки персоналу виправних колоній засвідчує не дуже позитивний результат, і ми бачимо, що це питання потребує більш глибокого дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукової літератури дає підстави констатувати, що означена проблематика є предметом дослідження низки вітчизняних учених як у межах діяльності правоохоронних органів загалом, так і ДКВС України зокрема. Тому в цій науковій публікації ми спиралися на праці таких учених, як О.М. Бандурки, О.В. Беци, І.Г. Богатирьова, А.О. Галая, Т.А. Денисової, О.М. Джужі, В.М. Дрьоміна, О.О. Книженко, О.А. Мартиненка, С.В. Зливка, О. Г. Колба, І. М. Копотуна, В.І. Осадчого, В.Г. Павлова, Р. М. Підвисоцького, О.П. Рябчинської, А.В. Савченка, М.І. Хавронюка, О.О. Шкути, Д.В. Ягунова, І.С. Яковець та ін.

Формулювання мети. Полягає в узагальненні наявних наукових підходів та формулюванні авторського бачення до проблеми забезпечення безпеки персоналу у виправних колоніях України.

Виклад основного матеріалу. Проведений нами аналіз наукових праць засвідчив, що проблема безпеки персоналу установ виконання покарань (далі – УВП) загалом та виправних колоній зокрема має комплексний характер, оскільки передбачає не тільки захист від злочинних посягань з боку засуджених, а й захист від дії небезпечних технічних, медичних й інших несприятливих факторів, які посилюються в місцях позбавлення волі.

Зважаючи на комплексний характер досліджуваної проблематики, ми також підтримуємо позицію української вченої О.В. Ткачової, яка до системи забезпечення безпеки пенітенціарного персоналу, а також до відповідних ризиків (небезпек) також пропонує відносити використання технічних засобів, негативний вплив оточення на працівників у плані їх професійної деформації, що перебуває у прямій залежності від стажу роботи або служби в місцях позбавлення волі, а також виду УВП [2, с. 299].

Однією з правових гарантій забезпечення особистої безпеки персоналу ДКВС України є неухильне дотримання ст. 24, 29 Конституції України, в яких визначено, що всі є рівними перед

законом; кожен має право на свободу й особисту недоторканність; арешт, взяття під варту та тримання під вартою допускаються лише за судовим рішенням [3].

Крім Основного Закону держави, серед документів, що регламентують питання забезпечення особистої безпеки персоналу виправних колоній, слід назвати: Закони України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві», «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», Кримінальний кодекс (далі – КК) України та Кримінально-виконавчий кодекс України.

Серед засобів забезпечення особистої безпеки персоналу виправних колоній важливе місце посідає профілактична діяльність, спрямована на запобігання злочинним виявам, нагляд за поведінкою засуджених, суворо регламентований внутрішній розпорядок виправної колонії та особливо соціально-правовий захист, реалізація якого залишається, на жаль, переважно на рівні загальних декларацій.

Як зазначає О.В. Ткачова, на персонал ДКВС України поширюється дія нормативно-правових актів, що регламентують окремі питання діяльності органів внутрішніх справ (нині – органів Національної поліції). У деяких випадках взагалі неможливо чітко й швидко зорієнтуватися, який саме законодавчий акт повинен застосовуватися [2, с. 301].

Слід погодитися з О.М. Джужею та іншими науковцями в тому, що проблема соціально-правового захисту жертв злочинності в місцях позбавлення волі потребує спеціального розгляду та вивчення на всіх рівнях і напрямках – правовому, економічному, виховному та ін. [4, с. 296–297].

Однак, як правильно зауважив О.М. Джужа, цей висновок не може бути використаний для того, щоб вважати потерпілих винуватцями в тому, що вони стали жертвами злочинів. У злочинах винні ті, хто їх учиняє, за що вони й притягуються до кримінальної відповідальності (хоча міра її нерідко визначається з урахуванням того, яке значення для заподіяння злочину мала поведінка потерпілого) [4, с. 297].

За висновками окремих дослідників, найближчим часом ДКВС України очікує кадровий голод, засуджених – різке погіршення умов утримання, а суспільство – збільшення рецидивної злочинності. Такий невтішний прогноз напрашується з аналізу відповідей засуджених, що були отримані у процесі проведення спеціальних досліджень [5, с. 20].

Щодо діяльності персоналу виправних колоній та в контексті створення віктимологічних ситуацій Н.І. Карпачова зауважила: «...робота в кримінально-виконавчій системі порівняно з іншими державними структурами залишається однією з найбільш непрестижних... недоукомплектованість органів та установ виконання покарань персоналом, недостатнє фінансування видатків оплати праці, фактичне позбавлення осіб рядового і начальницького складу передбачених законодавством гарантій та пільг вкрай негативно відбивається на діяльності персоналу органів та установ виконання покарань, викликає морально-психологічну та соціальну напруженість у колективах, призводить до плинності кадрів, значних фізичних та психологічних перевантажень, відбивається на фаховому рівні та службовій діяльності працівників, породжує вияви корупційних діянь та професійної деформації» [6, с. 283–284].

Слід погодитись з Р.М. Підвисоцьким, який характеризує особисту безпеку такими факторами: специфікою умов, змісту та форм професійної діяльності; метою професійної діяльності працівника; загальною професійною підготовкою працівника та наявністю в нього спеціальних знань, умінь та навичок щодо забезпечення особистої безпеки під час виконання професійних завдань. Також поіменований дослідник справедливо вважає, що забезпечення безпеки персоналу кримінально-виконавчої системи – це гарантований національним законодавством та нормами міжнародного права захист життя, здоров'я, честі та гідності особи від протиправних посягань, інших дій, що мають на меті заподіяння фізичних чи моральних страждань, а також запобігання небезпекам і загрозам, у тому числі загрози поширення епідемій, інфекційних захворювань та туберкульозу [7, с. 96]. Із такою думкою ми в цілому погоджуємося.

На думку українських експертів, європейська пенітенціарна система значно відрізняється від тієї, яку формулює вітчизняний

законодавець. Різниця полягає в тому, що європейська пенітенціарна концепція покарання враховує сам факт позбавлення волі, а не режим, оскільки ув'язнення передбачає позбавлення волі, що саме по собі є покаранням. І саме тому особа, яка потрапляє в європейську установу позбавлення волі, утримується там як людина. Тобто європейська парадигма стверджує, що навіть злочинець повинен залишатися людиною, жити в суспільстві та становити його невід'ємну частину. У той час як вітчизняна парадигма робить засудженого особою «поза суспільством», особою, яку необхідно покарати та виправити за допомогою безособистісної системи [8].

Як зазначає М.М. Яцишин, у процесі реформування кримінально-виконавчої системи першочергову увагу необхідно приділити приведенню умов тримання засуджених та осіб, взятих під варту, у відповідність із вимогами законодавства та європейськими нормами і стандартами, забезпеченню безумовного дотримання прав людини і громадянина в місцях позбавлення волі, стабільному функціонуванню органів, УВП, слідчих ізоляторів, підприємств, закладів охорони здоров'я і навчальних закладів ДКВС України, пам'ятаючи при цьому, що співробітництво з Європейським Союзом у цій сфері суспільних відносин може принести позитивні результати лише за умови репродуктивної адаптації європейського досвіду і стандартів у вітчизняне законодавство з урахуванням національної специфіки [9].

Слід підкреслити наукову позицію А.Х. Степанюка, відповідно до якої безпека є фундаментальною основою функціонування кримінально-виконавчої системи. Вона є властивістю кримінально-виконавчої системи, організованої на принципах цілісності та сталих зв'язків між її структурними підрозділами. Загроза кримінально-виконавчій безпеці є відхиленням від кримінально-виконавчої діяльності, від порядку виконання та відбування покарання, посяганням на правове становище учасників кримінально-виконавчих правовідносин [10, с. 239–241].

Формулюючи поняття «безпека в ДКВС України», ми вважаємо за доречне звернути увагу на мету цього процесу, який дасть змогу показати призначення цього правового інституту в суспільстві. Не можна не відмітити того факту, що забезпечення безпеки в ДКВС України відбувається у різних формах із застосуванням

різних методів впливу, залежно від ступеня суспільної небезпеки можливої загрози або небезпечного посягання, суб'єктивного та об'єктивного складу цього явища тощо. Можемо припустити, що й мету безпеки можна диференціювати за вказаними критеріями. Водночас очевидно, що головна мета безпеки в ДКВС України повинна включати лише істотні та загальні для всіх її видів ознаки. Для цього слід враховувати, що проблема забезпечення безпеки в ДКВС України обумовлена впливом низки факторів як зовнішнього, так і внутрішнього характеру.

Щодо цього В.М. Синьов підкреслює, що пенітенціарна діяльність зумовлена особливостями свого предмета, умовами роботи, завданнями і безпекою – як внутрішньою (в межах УВП), так і зовнішньою (з точки зору захисту суспільства від злочинців) [11, с. 20].

На нашу думку, мета безпеки в ДКВС України полягає в захисті прав і свобод персоналу УВП, самих засуджених та інших осіб, які перебувають на території виправної колонії чи слідчого ізолятору.

Забезпечення безпеки як самих пенітенціарних установ, так і всіх осіб, які перебувають на її території (включаючи персонал, засуджених, родичів та інших осіб), є одним із основних завдань оперативних підрозділів УВП. Виконання вказаного завдання залежить від реалізації таких заходів: перекриття каналів надходження до УВП заборонених предметів; виявлення співробітників установ, які вступають у недозволені зв'язки із засудженими та їхніми родичами; своєчасного одержання об'єктивної та достовірної інформації про поведінку негативно спрямованих засуджених, існуючу систему їхніх груп, структуру та спрямованість у цих групах; виявлення і постановка на профілактичний та оперативний обліки негативно спрямованих засуджених; усунення причин і умов, що сприяють вчиненню злочинів в УВП. За умови належної ізоляції, ефективного нагляду та профілактики, в тому числі за допомогою належного технічного оснащення УВП, злочинність засуджених у місцях позбавлення волі може бути зведена до мінімуму [12, с. 27].

Слід погодитися з думкою В.В. Михайліна, що з метою забезпечення безпеки слід використовувати оперативно-технічні підрозділи кримінально-виконавчої системи щодо оперативного су-

проводу лідерів злочинного середовища, в тому числі «злочинів у законі», із встановленням усіх епізодів їхньої злочинної діяльності та припиненням протиправних намірів, забезпеченням постійного оперативного прикриття і своєчасним отриманням інформації про осіб, що вчинили злочини терористичної спрямованості [13, с. 56].

Як виходить зі змісту ст. 102 Кримінально-виконавчого кодексу України, режим – встановлений законом та іншими нормативно-правовими актами порядок виконання і відбування покарання – повинен забезпечувати, серед іншого, і безпеку персоналу [14].

Забезпечення безпеки персоналу УВП є одним з основних проблемних питань у частині якісного виконання ним своїх функціональних обов'язків. Проблема безпеки персоналу УВП має комплексний характер. Вона не вичерпується тільки захистом від злочинних посягань з боку засуджених (ув'язнених), й включає у себе захист осіб, які працюють в установах, від дії небезпечних технічних, медичних та інших несприятливих факторів, які посилюються в місцях позбавлення волі. Також до поняття безпеки персоналу УВП слід включати й негативний вплив оточення на працівників у плані їх професійної деформації, що перебуває у прямій залежності від стажу роботи або служби в місцях позбавлення волі.

Критеріями оцінки стану безпеки персоналу в конкретній установі, як виходить, слід вважати: категорії засуджених (ув'язнених), наркоманів, алкоголіків, тих, хто має психічні відхилення, ВІЛ-інфікованих, хворих на туберкульоз; дотримання засудженими (ув'язненими) вимог адміністрації дисциплінарного характеру, а також їх ставлення до цих вимог й кількість конфліктів, які виникають між утримуваними та персоналом установи; кількість погроз щодо працівників й інших засуджених (ув'язнених), кількість персоналу, що захворів на туберкульоз чи інші захворювання як загального, так і психічного характеру, включаючи й ВІЛ-інфекцію, у місці дислокації УВП чи проживання персоналу та їх сімей, статистичні дані про дії протиправного характеру, вчинені щодо персоналу або їх близьких родичів тощо.

Співвідношення безпеки з режимом позбавлення волі слід розглядати у трьох основних аспектах. Перший – вона є складовою частиною мети загальної безпеки, що визначена у міжнарод-

них документах як виправдання покарання у виді позбавлення волі. Другий – безпека створює умови для нормальної життєдіяльності УВП, з огляду на що її можна розглядати як засіб забезпечення правопорядку, тобто режиму. Третій – правопорядок у місцях позбавлення волі виступає одним із чинників, який обумовлює забезпечення безпеки персоналу.

До основних засобів забезпечення безпеки персоналу ДКВС України слід віднести, в першу чергу, кримінально-правові заходи, насамперед, закріплені як злочини ті суспільно небезпечні діяння, що спрямовуються на спричинення шкоди життю й здоров'ю названих працівників. Серед них: а) норми, що передбачають відповідальність за посягання на життя працівника правоохоронних органів (ст. 348 КК України; б) норми, що передбачають відповідальність за злочини проти життя, здоров'я, волі, честі та гідності особи (відповідні статті розділів II, III Особливої частини КК України) та інші норми, що передбачені в інших главах Особливої частини КК України [15].

До числа основних засобів забезпечення безпеки персоналу ДКВС України слід віднести заходи й кримінально-виконавчого характеру, що у поєднанні з правовими та організаційними аспектами суттєво доповнюють кримінально-правові заходи. Важливе значення має профілактична діяльність у місцях позбавлення волі, спрямована на запобігання злочинним виявам, у тому числі й стосовно персоналу. Це дає можливість віднести профілактику злочинів та інших правопорушень у виправних колоніях до числа засобів забезпечення особистої безпеки їх персоналу.

Нагляд за поведінкою засуджених також відіграє важливу роль серед інститутів кримінально-виконавчого права, оскільки є врегульованим як кримінально-виконавчим законодавством, так і відомчими нормативно-правовими актами. Зазначимо, що саме упущення в організації нагляду є однією з умов вчинення злочинів проти персоналу виправних колоній.

Наступним таким засобом є суворо регламентований внутрішній розпорядок виправної колонії, передбачений відповідними нормативно-правовими актами. Серед основних чинників, які впливають на безпеку персоналу виправних колоній, безумовно, є соціально-правовий захист.

Особливості службової діяльності у ДКВС України, виконання широкого комплексу обов'язків в інтересах держави, вимагають й специфічних форм і засобів соціально-правового захисту відповідного персоналу. Водночас диференціація персоналу за такими критеріями, як зміст і ступінь небезпеки професійної діяльності вимагає специфікації механізмів й рівнів соціального захисту на основі компенсаційних принципів.

Висновки. Отже, персонал ДКВС України повинен забезпечуватись усім спектром заходів соціального захисту громадянина, а також додатково до них – розвинутою системою заходів спеціального (професійного) захисту. На сьогодні це, на жаль, не запроваджено у практику, бо навіть закріплені в законодавстві заходи не підкріплені матеріальними ресурсами, внаслідок чого всі вони залишаються на рівні загальних декларацій. Насамперед це стосується закріплення у п. 19 ч. 1 ст. 18 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» обов'язку посадових та службових осіб органів і УВП, слідчих ізоляторів забезпечувати соціальний захист персоналу ДКВС України та членів їх сімей, хоча у ст. 23 ця функція покладається винятково на державу. Зі змісту ст. 23 зазначеного Закону виходить, що соціальний захист включає в себе умови грошового і матеріального забезпечення, оплату праці тощо [16]. Оскільки механізм соціального захисту встановлюється окремими законами та контролюється відповідним центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та пробації, виникає певний сумнів щодо того, яким чином працівники ДКВС України можуть самостійно забезпечити його належний рівень. Означена проблематика стане предметом подальших наукових пошуків.

Список використаних джерел

1. Кримінологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній: монографія / В.В. Коваленко, О.М. Джуца, О.Г. Колб та ін.; за заг. ред. проф. В.В. Коваленка. Київ: Атіка-Н, 2011. 368 с.
2. Ткачова О. В. Безпека персоналу установ виконання покарань як елемент режиму позбавлення волі. *Часопис Київського університету права*. 2014. № 2. С. 298–302.

3. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

4. Кримінологічна віктимологія: навч. посіб. / Є.М. Моїсєєв, О.М. Джужа, В.В. Василевич та ін.; за заг. ред. О.М. Джужи. Київ: Атіка, 2006. 352 с.

5. Дотримання прав ув'язнених в Україні – 2008: Доповідь. *Аспект*: інформ. бюл. Донецьк: Донецький меморіал, 2009. 36 с.

6. Забезпечення прав і свобод людини в пенітенціарних закладах. *Стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні*: доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Київ, 2004. С. 278–308.

7. Підвисоцький Р. М. Безпека в Державній кримінально-виконавчій службі України. *Часопис Академії адвокатури*: електронне наукове фахове видання. 2015. № 2 (27). Т. 8. С. 93–98.

8. Аналіз відповідності управлінського законодавства, яке регламентує порядок та умови тримання осіб, щодо яких обраний запобіжний захід у виді тримання під вартою в СІЗО, стандартам й рекомендаціям Європейського комітету із запобігання катуванням та жорстокому поводженню. *Харківська правозахисна група*. URL: <http://library.khpg.org/index.php?id=1156659652> (дата звернення: 01.08.2019).

9. Яцишин М. М. Перебудова кримінально-виконавчого процесу України в контексті європейських та світових стандартів. *Підприємництво, господарство і право*. 2009. № 7. С. 140–143.

10. Кримінально-виконавче право України: підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів / за ред. проф. А.Х. Степанюка. Харків: Право, 2005. 256 с.

11. Синьов В. М. Підготовка спеціалістів для пенітенціарної теорії і практики. *Проблеми пенітенціарної теорії і практики*. 1996. № 1. С. 17–24.

12. Дроздов А. И. Пенитенциарная ответственность осужденных, создающих угрозу безопасности исправительных учреждений. *Преступление. Наказание. Исправление*. 2011. № 2 (14). С. 25–29.

13. Михайлин В. В. Негативное влияние преступлений, совершаемых в следственных изоляторах на безопасность сотрудников, подозреваемых, обвиняемых и осужденных. *Человек: Преступление и наказание*. 2010. № 4. С. 55–56.

14. Кримінально-виконавчий кодекс України: Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 3–4. Ст. 21.

15. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. Ст. 131.

16. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: Закон України від 23.06.2003 р. № 2713-15. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 30. Ст. 409.

Puzyrov M., Sulym A.

STATE OF SCIENTIFIC RESEARCH OF THE PROBLEM OF ENSURING THE PERSONNEL SAFETY IN CORRECTIONAL COLONIES OF UKRAINE

The article analyzes scientific approaches to the problem of ensuring the personnel safety in correctional colonies of Ukraine and substantiates its relevance in current conditions of reforming (development) of the Penitentiary System of Ukraine. It has been determined that the improper level of personnel training, lack of knowledge of the regulations in the sphere of execution and serving sentences, as well as non-compliance with its requirements, leads to violations of legality, which complicates the security of appropriate category of officials.

It is determined that the purpose of security in the State Criminal-Executive Service of Ukraine is to protect the rights and freedoms of personnel of the penitentiary institutions, convicts themselves and other persons who are on the territory of the correctional colony or detention center.

It has been found that security of personnel of correctional colonies is one of the major issues in quality performance of its duties. The security problem of personnel of institutions is complex. It is not only limited to protection against criminal attacks by convicts, but also includes protection of persons working in institutions, from the effects of dangerous technical, medical and other adverse factors that are exacerbated in penitentiary institutions. Also, the notion of safety of personnel of correctional colonies should include the negative impact of the environment on personnel in terms of their professional deformation, which is directly dependent on the work experience and years of service in penitentiary institutions.

The correlation of security with the regime of imprisonment has been determined in three main aspects, namely: 1) it is an integral part of the general security purpose, which is defined in international documents as justification for imprisonment; 2) security creates conditions for the normal life of the institution, so that it can be considered as means of rule of law, that is, the regime; 3) rule of law in penitentiary institutions is one of the factors that determine personnel security.

Key words: *state of scientific research, problem, security, personnel, correctional colonies.*

References

1. Kovalenko, V. V., Dzhuzha, O. M., Kolb, O. H. (2011), *Criminological and operational investigative principles for prevention of crimes and offenses committed by personnel of correctional colonies*, Atika-N, Kyiv.

2. Tkakheva, O. V. (2014), «Security of personnel of penitentiary institutions as a part of a custodial regime», *Journal of the Kyiv University of Law*, № 2, pp. 298–302.

3. Ukraine (1996), *Constitution of Ukraine: Law of Ukraine*, Verkhovna Rada of Ukraine, Kyiv.

4. Moiseiev, E. M., Dzhuzha, O. M., Vasylevych, V. V. (2006), *Criminological Victimology*, Atika, Kyiv.

5. Donetsk Memorial (2009), *Respect for the rights of prisoners in Ukraine – 2008*, Donetsk.

6. Ukrainian Parliament Commissioner for Human Rights (2004), «Ensuring human rights and freedoms in penitentiary institutions», *The State of Observance and Protection of Human Rights and Freedoms in Ukraine*, pp. 278–308.

7. Pidvysotskyi, R. M. (2015), «Security in the State Criminal-Executive Service of Ukraine», *Lawyer Academy Journal*, № 2(27), Vol. 8, pp. 93–98.

8. Kharkiv Human Rights Group, *Analysis of the compliance of administrative legislation which regulates the order and conditions of detention of persons for whom a pre-trial detention facility has been selected, the standards and recommendations of the European Committee for the Prevention of Torture and Cruelty*, available at: <http://library.khpg.org/index.php?id=1156659652> (accessed 01 August 2019).

9. Yatsyshyn, M. M. (2009), «Restructuring of Criminal and Executive process of Ukraine in the context of European and world standards», *Entrepreneurship, Economy and Law*, № 7, pp. 140–143.

10. Stepaniyk, A. Kh. (ed.) (2005), *Criminal and Executive Law of Ukraine*, Pravo, Kharkiv.

11. Syniov, V. M. (1996), «Specialist's training for penitentiary theory and practice», *Problems of Penitentiary Theory and Practice*, № 1, pp. 17–24.

12. Drozdov, A. I. (2011), «The penitentiary liability of convicts endangering the security of correctional institutions», *Crime. Punishment. Correction*, № 2 (14), pp. 25–29.

13. Mykhailyn, V. V. (2010), «The negative impact of crimes committed in pre-trial detention centers on the safety of employees, suspects, accused persons and convicted». *Person: Crime and Punishment*, № 4, pp. 55–56.

14. Ukraine (2003), *Criminal and Executive Code of Ukraine: Law of Ukraine*, Verkhovna Rada of Ukraine, Kyiv.

15. Ukraine (2001), *Criminal Code of Ukraine: Law of Ukraine*, Verkhovna Rada of Ukraine, Kyiv.

16. Ukraine (2005), *On State Criminal-Executive Service of Ukraine: Law of Ukraine*, Verkhovna Rada of Ukraine, Kyiv.